ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ, ἡ βροχὴ τὸν ἔδερνε ἀπὸ παντοῦ, ὁ ἀέρας σφύριζε στ' αὐτιά του. Ἔξαφνα τὸ ἔδαφος ὑποχώρησε κάτω ἀτ' τὰ πόδια τοῦ Γαλάζη, μιὰ χραυγὴ ξέφυγε ἀτ' τὸ στόμα του καὶ κατάλαβε πὼς ἔπεφτε σὲ χάος!...

Τὰ ξερόκλαδα κάποιου θάμνου τὸν χτύπησαν στὸ πρόσωπο, μερικὲς πέτρες κύλησαν μαζύ του πρὸς τὰ κάτω, τὰ χέρια του γδάρθηκαν πάνω στὸν σκληρὸ τοῖχο, βρόντησε πάνω στὸ ἔδαφος βαρειὰ κ' ἔγασε τὶς αἰσθήσεις του!...

Ὁ Λαμπίρης μὲ τοὺς ἀνθρώπους του δὲν κατάλαβαν τί ἔγινε. Παραξενεμένοι γιατὶ δὲν ἄκουγαν πειὰ τὸ τρέξιμο τοῦ Γαλάζη, προχώρησαν ὡς τὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ καὶ στάθηκαν.

— Ποῦ στὸ διάβολο πῆγε; ρώτησε ὁ Λαμπίρης θυμωμένος.

— Κάπου θἄχη κρυφτῆ ἐδῶ κοντα, εἶπε ἕνας ἀτ' τοὺς ἀνθρώπους ποὖχε μαζύ του.

— Ψάξτε τότε. Κι' ἂν τὸν βρῆτε μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ σᾶς ξεφύγη. Σκοτώστε τον σὰν σκύλι!...

Ἄρχισαν νὰ ψάχνουν παντοῦ, στὰ χαλάσματα, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Ἔψαχναν ἀρκετὴ ὥρα. Ἔψαχνε μαζύ τους κι' ὁ ἴδιος ὁ Λαμπίρης μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ἑτοιμος νὰ σκοτώση ἀλύπητα τὸν ἄνθρωπο ποὖγινε αἴτια ὅλων των τῶν συμφορῶν.

Μὰ τοῦ κάκου ἐρευνοῦσαν. Δὲν εὕρισκαν πουθενὰ τὸ ζωγράφο, οὔτε κ' ὑποψιαζόντουσαν πὼς βρισκότανε ἀναίσθητος στὸ βάθος τῆς κατηφορίας, στὴν ὁποία εἶχε πέσει.

Ἔξαφνα ἕνα σφύριγμα ἀντήχησε ἀπὸ μακρυά. Ὁ Λαμπίρης τινάχτηκε ὄρθιος.

Ποιὸς σφύριζε;

Θἄταν ἀσφαλῶς ὁ φίλος τοῦ Γαλάζη ποὖ συνόδευε τὴ Ρόζα. Ἐπὶ τέλους!... Ἔπρεπε νὰ ξεθυμάνη σ' αὐτὸν τὸν ἄγριο θυμό του, νὰ τὸν βρῆ, νὰ πάρη τὴν κόρη του πίσω, νὰ τὸν συντρίψη, ὁποιοσδήποτε κι' ἂν ἦταν...

Κάνοντας τὶς σκέψεις αὐτές, ὁ Λαμπίρης δὲν ἔπεφτε καὶ πολὺ ἔξω. Εἶχε σφυρίξει πραγματικῶς ὁ Λούκης. Βλέποντας, ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὴν ἐκκλησίτσα, πὼς ὁ Ἀνδρέας δὲν ἦταν μαζύ τους, ἀνησύχησε. Ἡ Ρόζα ἄρχισε νὰ κλαίη. Σφύριξαν λοιπὸν γιὰ νὰ τὸν καλέσουν κοντά τους.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε καὶ δεύτερο σφύριγμα.

Ὁ Λαμπίρης διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ μείνουν ἐκεῖ ποὖ ἦσαν, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ Ἀνδρέας, μὴ μπορώντας νὰ πηδήση τὸ γκρεμό, θἄταν κάποιο κρυμμένος καὶ θὰ τὸν ἔπιαναν τέλος, καὶ τράβηξε κατόπιν ὁλομόναχος πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀκούστηκαν τὰ σφυρίγματα.

Ἔπαιρνε πειὰ νὰ ξημερώνη. Κάτω στὴ πόλι λαλοῦσαν τὸ ἕνα κοντὰ στ' ἄλλο τὰ κοκόρια.

Διέκρινε τώρα κανεὶς ἀρκετὰ γύρω του.

Ὁ πατέρας τῆς Ρόζας βάδιζε γρηγορα, προσέχοντας νὰ μὴ κάνη θόρυβο καὶ φροντίζοντας νὰ κρύβεται πίσω ἀτ' τὰ χαλάσματα καὶ τὰ δέντρα.

Προχώρησε ἔτσι ἀρκετὰ καὶ στάθηκε. Κρυμένος πίσω ἀπὸ ἕνα τοῖχο, περίμενε μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά ν' ἀκούση τί γίνεται γύρω του.

Κι' ἔξαφνα ἄκουσε κουβέντες πίσω ἀτ' τὴν ἐκκλησίτσα, ποὖχαν σταθεῖ οἱ φίλοι τοῦ Γαλάζη. Ξεχώρισε μάλιστα τὴ φωνὴ τῆς Ρόζας.

Ἀφρίζοντας ἀτ' τὸ θυμό του, πετάχτηκε ἔξω κι' ὥρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Ὁ Λούκης πρῶτος ἄκουσε τὸ θόρυβο ποὖκανε τρέχοντας καὶ κύτταξε νὰ δῆ τί συμβαίνει.

Εἶδε τὸν πατέρα τῆς Ρόζας νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος τους, κατάλαβε πὼς ἦταν κάποιος ἀτ' τοὺς διώκτας τους καὶ τράβηξε τὸ πιστόλι του.

— Στάσου! φώναξε ἄγρια στὸ Λαμπίρη.

Ὁ Λαμπίρης τὸν διέκρινε ἐπίσης μέσα στὸ αὐγινὸ θαμπόφωτο κι' ἀντὶ ἀπαντήσεως, σήκωσε τὸ πιστόλι του καὶ τὸν πυροβόλησε!

Ἡ σφαῖρα πέρασε σφυρίζοντας πάνω ἀτ' τὴ στέγη τῆς ἐκκλησίτσας.

Λυσσῶντας ἀπὸ θυμό, ὁ Λούκης ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λαμπίρη, σήκωσε τὸ περίστρομό του, τὸν σημάδεψε καὶ τοῦ φώναξε ἀποφασιστικά:

— Ἂν κάμης ἕνα βῆμα ἀκόμη, σὲ σκοτώνω σὰ σκύλο!...

Ὁ Λαμπίρης δὲν σταμάτησε. Προχωρῶντας πάντα, πυροβόλησε ἀπὸ ἀκόμη φορὲς ἐναντίον τοῦ Λούκη.

Ὁ Λούκης πρόφτασε καὶ σωριάστηκε κάτω, γλυτώνοντας ἔτσι ἀπὸ σίγουρο θάνατο. Ἀμέσως δὲ κατόπιν σηκώθηκε ἐπάνω καὶ, γυρίζοντας τὸ πιστόλι του ἴσια στὸ στῆθος τοῦ Λαμπίρη, τοῦ φώναξε:

— Τώρα, σκύλε, ἦρθε ἡ σειρά σου!...

Ἐνῶ ὅμως τσιμάζοταν νὰ πυροβολήση, μιὰ σπαρακτικὴ χραυγὴ ἔγτασε στ' αὐτιά του:

— Μή... μή, εἶν' ὁ πατέρας μου!...

Ἦταν ἡ Ρόζα.

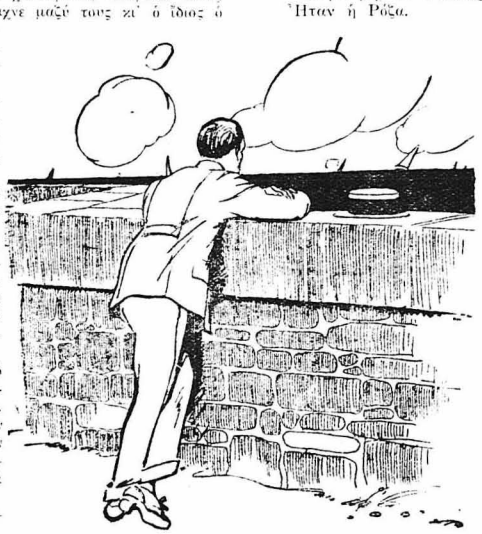

Ἀποκλεισμένος στὴ Νάξο ὁ Ἀντρέας κύτταζε νοσταλγικὰ τὸ πέλαγος...

Συγχρόνως μ' αὐτή, πρόβαλε πίσω ἀτ' τὴν ἐκκλησίτσα κι' ὁ Ἄλκης. Βλέποντας ὁ Λαμπίρης ἕναν ἀκόμη ὁπλισμένο ἀντίπαλο καὶ μὴ ξέροντας μὲ πόσους ἔχει νὰ κάμη, στάθηκε διστάζοντας.

Γύρισε ἔπειτα τὰ ἄγρια μάτια του πάνω στὴ Ρόζα, τὴν κύτταξε σὰν νἄθελε νὰ τὴν κεραυνοβολήση μὲ τὸ βλέμμα του αὐτὸ καὶ τῆς εἶπε:

— Ἔλα μαζύ μου!

Ἡ Ρόζα χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Ἔλα μαζύ μου, εἶπα! οὔρλιαξε ὁ Λαμπίρης.

Ἡ πολύπαθη νέα σήκωσε τώρα τὸ βλέμμα της, τὸ στήριξε πάνω στὸν πατέρα της ἀφοβα καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὖτρεμε ἀπὸ συγκίνησι καὶ πεῖσμα:

— Ὄχι!...

Ὁ Λαμπίρης ἔτριξε μὲ λύσσα τὰ δόντια του καὶ μοὖγγρισε:

— Εἶπες ὄχι;... Δὲν ἔρχεσαι;... Τολμᾶς ν' ἀρνεῖσαι; Θὰ σὲ πάρω διὰ τῆς βίας!...

Επενέβη ὅμως τότε ὁ Λούκης.

— Ἄκουσε δῶ... εἶπε στὸ Λαμπίρη. Ἢ φεύγεις ἀμέσως ἢ σὲ σωριάζω κάτω!... Ἄκουσες; Μάρς!... Φεῦγα!...

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο ποὖχεις νὰ κάμης, κύριε, ἂν θὲς νὰ μὴ χάσης τὴ ζωή σου! φώναξε τώρα κι' ὁ Ἄλκης. Θὰ σὲ σκοτώσουμε καὶ δὲν θὰ πάθουμε τιποτα, γιατὶ ἀμυνόμεθα, γιατὶ πυροβόλησες πρῶτος.....

— Σεκουμπήσου λοιπόν! φώναξε μ' ἀνυπομονησία ὁ Λούκης.

Ὁ Λαμπίρης δὲν ἦταν δειλός. Μὰ ἔβλεπε πὼς εἶχε νὰ κάμη μ' ἀνθρώπους ἀποφασισμένους. Ἂν ἐπέμενε, θὰ τὸν σκότωναν ἢ θὰ τοὖσπαζαν κανένα πόδι.... Τί εἶχε νὰ κερδίση;

Βράζοντας ἀπὸ ὀργή, στύλωσε πάλι τὰ μάτια του πάνω στὴν κόρη του. Καὶ σὰν τὸ βλέμμα αὐτὸ νὰ βάραινε τρομερὰ πάνω στὴν ἄτυχη νέα, τὴν εἶδαν νὰ γονατίζη κάτω, ν' ἁπλώνη τὰ χέρια της στὸν πατέρα της καὶ νὰ τοῦ λέη μὲ ραγισμένη φωνή, κλαίγοντας:

— Φύγε, πατέρα, φύγε, σὲ παρακαλῶ... Δέχασέ με... Πὲς πὼς πέθανα. Μὴν μπαίνεις πειὰ ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία μου.... Πάψε νὰ μὲ κινηγᾶς... Φύγε, πατέρα... Συγχώρησέ με... Συμπάθησέ με... Καὶ χαῖρε, χαῖρε γιὰ πάντα... γιὰ πάντα, γιατὶ δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς πειά...

Τὰ συγκινητικά, τὰ πονεμένα αὐτὰ λόγια δὲν συγκίνησαν τὸν Λαμπίρη.

Σήκωσε τὸ χέρι του ψηλὰ καὶ, σὰν νὰ ζητοῦσε ἀτ' τὸ Θεὸ νὰ πραγματοποιήση τὴν ἐπιθυμία του, ἐφώναξε:

(Ἀκολουθεῖ)